

Драгомир Атанасов Атанасов

СУБСТАНТИВНОТО СЛОВООБРАЗУВАНЕ КАТО ФАКТОР НА МОРФЕМНОТО МОТИВИРАНЕ И ИДИОМАТИЧНОСТ НА ОСНОВИТЕ

За да се изследват механизмът на пораждање на морфемно немотивирани компоненти в семантичната структура на думата и закономерностите, определящи техния вид, към думата трябва да се подходи от ономасиологична гледна точка и като следствие на словообразуването. Морфематичната структура на думата представлява застиналост, следствие на нейната словообразователна структура¹. Тъй като думите се образуват от основите на други думи, които от ономасиологична гледна точка се явяват имена на понятия от действителността и носят значение, което е езиково отражение на тези реалии, при образуването на думата произвеждащата основа (ономасиологичният признак по М. Докулил) мотивира семантически и морфематично производната дума, при което, ако носените от нея семантични признаци при съчетаването си със семантичното съдържание на словообразователния формант (ономасиологичната база) се окажат недостатъчни да отразят специфичните особености на номинативния обект, в морфоструктурата на производната дума се пораждат допълнителни (морфемно немотивирани) семи, които се свързват с морфематичната структура на производната дума като цяло и пряко се отнасят към номинативния обект. В обратния случай, при наличие на излишък от семантични признаци, носени от ономасиологичната структура, нехарактерни за спецификата на номинативния обект, те се изоставят и в морфоструктурата на производната дума техните материални експоненти частично се десемантизират и натоварват с ново значение, релевантно за номинативния обект. В тези случаи се наблюдава явление, обратно на семантичното пораждање, а именно семантично поглъщане. Семантичното пораждање и поглъщане е фактор за идиоматизиране значението на думата, което се съпътствува в плана на изразяване с обединяването на морфемите и свързването им в единно цяло, каквото е думата, носещо едно общо значение за назоваване на понятие.

Следователно видът и значението на морфемно немотивираните семи в субстантивните основи се ограничават от категориалната и индивидуалната семантика на ономасиологичния признак и от категориалното и

индивидуалното значение на ономасиологичната база. С други думи, глобалната немотивирана сема в субстантивните основи се определя от категориалното значение на произвеждащата основа (субстантивна, вербална, адекативна и пр.) и субстантивната категориална семантика на словообразователния формант, а конкретното нейно проявление — от индивидуалната семантика на произвеждащата основа (нейното лексикално значение с определящите го признаци) и значението на афикса, употребен като словообразователен формант.

Целта на тази статия е чрез моделиране на видовете морфемна мотивираност в лексемната даденост да се определи видът на немотивираните семи в нейното значение.

От съображения за краткост подробно ще бъдат представени единствено моделите на морфемна мотивираност и немотивираните семантични компоненти на персоналните субстантивни основи, а резултатите от изследването на неперсоналните, природните, вещните, веществените и локативните субстантивни основи ще отразим в обобщенията и изводите.

Като семантичен резултат субстантивните основи от различните семантични полета (за персоналност, неперсоналност, природност, вещност, вещественост и локативност) се характеризират с различна генеративна значимост (стойност)². Типизирането и моделирането на тези отношения дават възможност както за изследване на генеративната стойност на морфемната мотивираност на субстантивните основи, така и за проучването на немотивираните семантични компоненти в тях.

В персоналните субстантивни основи между ономасиологичния признак и база се реализират следните логико-семантични отношения.

Морфемна мотивираност на лексемна даденост за обект (ономасиологичен признак) и субект (ономасиологична база):

Моделът:

— неперсонална основа (домашно животно) и деятелна наставка *-ар, -ин* (*пилчар, гълъбар, козар, чобанин*) поражда действителните семи 'отглежда, използва';

— неперсонална основа (диво животно) и деятелна наставка *-ар* (*мечкар, соколар*) поражда действителните семи 'обучава и използва';

— неперсонална основа (диво животно) и деятелната наставка *-ар* (*лисичар, рибар, зайчар* (във второ значение) поражда действителните семи 'лови, избива'. Изключение е субстантивната основа *кучкар*, в която морфемната мотивираност е за домашно животно, а се пораждат семите 'лови и избива' (бездомни кучета);

— неперсонална основа (диво животно) и наставка *-ар* (*рибар*) поражда действителна сема 'обича да консумира';

— неперсонална основа (ездитно животно) и наставка *-ник* (*конник*) поражда действителната сема 'язди'.

Следователно логико-семантичният обектно-субектен модел за персонални субстантивни основи с морфемна мотивираност на обекта: а) от неперсонална основа (домашно животно) поражда функционалните семи 'отглежда и използва'; б) от неперсонална основа (диво животно): 1) 'обучава и използва'; 2) 'лови и избива'; 3) 'обича да консумира'. Генеративната стойност на персоналните основи, произведени от названия на домашни животни, е по-слаба, тъй като отношенията между субекта и обекта са определени от ограниченото предназначение на обекта, докато субстантивните основи, произведени от имената на диви животни, не притежават такива ограничения и развиват по-висока генеративна значимост.

Моделът:

— природна основа (културно растение) и деятелна наставка *-ар* (*крас-тавичар, цветар, житар*) поражда действителните семи: 'произвежда, бере, продава, обича да консумира' (за произведените от имената на ядивни растения);

— природна основа (диво растение) и деятелна наставка *-ар* (*зъбар, дървар, билкар*) поражда действителните семи: 'бере, събира, използва'. Генеративната значимост на обектно-субектния модел за персонални основи с обектна мотивираност от природни основи се реализира в пораждането на функционалните семи: а) 'произвежда, бере, продава, обича да консумира' (за ядивни растения) и б) 'бере, събира, използва' (за диви и неядивни растения).

Моделът:

— вещна основа (артефакт) и действена наставка *-ар, -ист, -овник* (*дрехар, мебелист, книжовник*) поражда действителните семи 'произвежда, продава';

— вещна основа (животински продукт) и действена наставка *-ар* (*лй-чар*) поражда семите 'събира, използва';

— вещна основа (механизъм) и действена наставка *-ар, -ист* (*часовникар, моторист*) поражда действителните семи 'обслужва, поправя'.

Пораждащата стойност на този модел се реализира във функционалните семи 'произвежда, продава' (за артефакти), 'събира (за животински продукти), обслужва, поправя' (за механизми).

Малко на брой са субстантивните основи, произведени от вещна основа, за назоваване на части от човешки и животински организъм (като *зъбар, червар*). Те пораждат разнообразни семи, които зависят от конкретното проявление на субекта и не могат да бъдат типологизирани (ср. *зъбар* 'който вади' и *червар* 'който обработва и продава').

Моделът:

— веществена основа (материал) и действена наставка *-ар, -джия* (*златар, кожар, варджия, басмаджия*) поражда действителните семи 'обработва, произвежда';

— веществена основа (храни и продукти) и действена наставка *-ар*, *-джия*, *-чия* (*млекар*, *бозаджия*, *кебапчия*) пораждат действителните семи 'произвежда, продава'. Всички субстантивни основи, образувани от основите на думи за назоваване на храни, носят потенциална възможност за пораждане в подходящ макроконтекст на сема 'обича да консумира'. Нехарактерна е семата, породена в субстантивната основа *водар* 'носи'.

Обобщено обектно-субектният модел за персонални основи с обектна мотивираност от веществена основа (материал) реализира генеративната си значимост в действителните семи 'обработка и произвежда', а с мотивираност от веществени основи (храни и продукти) — в действителните семи 'произвежда, продава'.

Моделите за морфемна мотивираност на обектно-субектните отношения в субстантивните основи за лица с обектна мотивираност от абстрактни, локативни и сборни основи пораждат семи, които се възприемат не като действени, а като признакови, поради което ще бъдат разгледани по-долу. Субстантивните основи с мутационни структури, образувани от съществителни имена, представят и логико-семантичните модели за инструмент и субект на дейност и място и субект на дейност.

Моделът за морфемна мотивираност на персонална лексемна даденост от вещна основа (инструмент) и действена наставка *-ар*, *-ист*, *-ьор*, *-джия* поражда действителната сема 'работи с' (ср. *стругар*, *фрезист*, *тъпанджия*, *сондьор* и др.).

Моделът за морфемна мотивираност на персоналната основа от локативна основа (място на дейност) и деятелна наставка *-ар*, *-ин*, *-джия*, *-ер*, *-ьор* поражда действителната сема 'работи в' (срв. *тепавичар*, *месарин*, *мандраджия*, *докер*, *миньор* и др.).

Възможно е по-нататъшно обобщаване на обектно-субектните отношения между ономазиологичната база и признак в персоналните субстантивни основи върху индивидуалната семантика на произвеждащата основа. Субстантивните основи, произведени от вещни и веществени субстантивни основи, разбирани като артефакти и продукти, пораждат действителната сема 'произвежда'; произведените от неперсонални основи пораждат действителната сема 'отглежда' и произведените от останалите видове основи пораждат обобщено семата 'занимава се с'. Общото между генерираните семи от различните модели на морфемна мотивираност е, че те означават активно действие на субекта върху обекта без темпорални ограничения, което дава възможност тези субстантивни основи да се причислят към групата на *nomina agentis*³. Наличието на семи от този вид в семантичната структура на субстантивните основи имплицира предикатното отношение между обекта и субекта и може да бъде квалифицирано като идиоматичност на функцията.

Отношенията между ономазиологичната база и ономазиологичния признак в персоналните субстантивни основи представят и други преди-

катни зависимости, които имплицират неактивни действени отношения между тях и характеризират субстантивната семантика на тези основи като признакова.

Моделът за морфемна мотивираност на персоналните основи от:

— локативни основи (означаващи градове, села, области, държави) с наставка *-ак, -джия, -ец, -ин, -ка, -лия, -чанин* (*поляк, балканджия, габровец, българин, българка, плевналия, пловдивчанин* и др.) поражда признаковата сема за 'произход';

— персонални основи (имена на лица) и наставка *-ец, -ин, -ист* (*ницшеанец, християнин, фройдист* и др.) поражда семата 'принадлежност'. Тези субстантивни основи са образувани от основата на собствени имена за лица, но семантически се мотивират от произведените от същите основи имена на философски, религиозни и научни течения;

— събирателни основи и наставки *-ар, -ер, -ик, -ир, -ит, -ник, -як* (*войскар, легионер, кръжочник, бригадир, бандит, народник, народняк* и др.) генерира семата 'принадлежност';

— квалитативна основа и наставки *-ак, -ик* (*большевик, строевак* и др.) поражда семата 'принадлежност';

— абстрактна основа и наставките *-ар, -ист, -ин, -ник* (*сватбар, нацист, общинар, съюзник* и пр.) поражда семата 'принадлежност'. Признаковата сема принадлежност се поражда в персоналните субстантивни основи, произведени от основите на абстрактни съществителни, означаващи политически, религиозни и научни течения, и от основите на събирателни съществителни имена, означаващи съвкупност от хора, разбира на като единно цяло, или от други основи (персонални, квалитативни), осмислени като абстрактни.

Моделът за морфемна мотивираност на персонална лексемна даденост от:

— абстрактни основи и наставките *-ак/як, -ант, -ар, -ист, -(н)ик, -ор, -ун, -ург* (*маниак, аспирант, емисар, артист, неволник, именник, литератор, опекун, драматург* и др.);

— квалитативни основи и наставките *-ник, -ница* (*ученик, наложница*);

— квантитативни основи и наставките *-ник* (*стотник, десетник*);

— вещни основи и наставките *-ар* (*главатар*) пораждат признаковата сема за 'положение'.

Моделът за морфемна мотивираност на персоналните субстантивни основи от:

— локативни основи (за място на производствена дейност) и наставките *-ар, -ант, -джия* (*мелничар, фабрикант, механджия* и др.);

— абстрактни основи и наставките *-ар, -джия, -ер, -ист, -лия, -ник, -ьор* (*двойкар, двойкаджия, милионер, алтист, мераклия, имотник, мандатъор* и др.) пораждат признаковата сема за 'притежание'.

Моделът за морфемна мотивираност на персоналните субстантивни основи от:

- персонални основи (роднински имена) и наставка *-ана, -ичка, -ичко, -ка* (*мъжкарана, майчичка, бащичко, мъжкарка*);
- квалитативни основи (за количество) и наставката *-ник* (*двойник*) пораждат признаковите семи за 'съпоставка и сравнение'.

Моделът за морфемна мотивираност на персоналните субстантивни основи от:

- вещни основи и наставките *-ар, -ник* (*хазнатар, ковчежник*);
- локативни основи и наставките *-ар, -ер, -чик* (*граничар, магазинер, артелчик*) пораждат семите 'съхранява, пази'. Обектно-субектното отношение между ономасиологичната база и признак в субстантивните основи от този вид е непряко и не поражда функционалната сема 'произвежда', а е релативно, което променя генеративната стойност на морфемната даденост и се генерира семата признаковост.

Между субстантивните основи за лица с морфемна мотивираност на обект и субект на дейност съществуват и такива, които пораждат повече от една сема в случаите, когато обектът е в актантната позиция на инструмент, място или означава начин на извършване на имплицитното действие.

Моделът за морфемна мотивираност на обект (инструмент) и субект на дейност от:

- вещни основи и наставката *-ар* (*кандилар*). Тъй като предикацията и мястото на дейност не са морфемно мотивирани, се пораждат семите 'функционалност' и 'място на дейност'. Подобно пораждане на семите 'функционалност' и 'място на дейност' се забелязва в субстантивните основи (*постник* и *летовник*), произведени от абстрактна и темпорална основа.

Моделът за морфемна мотивираност на персонални субстантивни основи от:

- абстрактни основи и наставките *-ар, -ист* (*слухар, моралист*);
- вещни основи и наставката *-ар* (*чергар, количкар*);
- квалитативни основи и наставките *-ак, -ар, -ник* (*левак, другар, устатник*);
- локативни основи и наставките *-ар, -ник* (*планинар, къщник*);
- персонални основи и наставката *-ар* (*детешар, женкар*);
- темпорални основи и наставката *-ар* (*коледар*) пораждат функционална сема за 'извършване' и признакова сема за 'начин на извършване', която придава и характеризиращата същност на значението.

Моделите за мотивираност на персоналните основи от други съществителни имена пораждат твърде разнообразни семи в значението на производните основи, тъй като отношенията между двете субстанции, назо-

вани от производната и произвеждащата основа, може да заемат различни позиции като актанти на морфемно неекспонираното действие, в зависимост от което семантически се натовазва повече самото действие или неговите актанти, което води в единия случай до идиоматичност на функцията, а в другия до идиоматичност на признака. Това от ономасиологична гледна точка се обяснява чрез възникването на сложен ономасиологичен признак в субстантивните основи с мутационни структури, образувани от съществителни имена, тъй като субстанцията, назована от производната основа, се отнася към друга субстанция чрез имплицитно действие, което поставя двете субстанции в различни актантни позиции спрямо себе си⁴. От семантико-синтагматична гледна точка видовото разнообразие на породените семи в субстантивните основи с мутационни структури, образувани от съществителни имена, се обяснява с многопризнаковата семантика на съществителните имена в противоположност на еднопризнаковата семантика на качествените прилагателни имена и глаголите⁵. Като еднопризнакови думи качествените прилагателни имена и глаголите са предикатни, тъй като те приписват признака на субстанцията, към която се отнасят, докато многопризнаковите думи (съществителните имена) са идентифициращи и отношенията между тях зависят от имплицитно предикатно отношение. Субстантивните основи, произведени от относителни прилагателни имена, се подчиняват на законите, управляващи отношенията между идентифициращите думи, тъй като по същество в тези субстантивни основи имплицитно се изразява отношение между две субстанции⁶.

Субстантивните основи, образувани от глаголи, имат ниска степен на идиоматичност. Моделите за морфемна мотивираност на субстантивните основи за лица представят експлицитно действието посредством произвеждащата основа и субекта на дейност — чрез личния суфикс. Отношенията между тях са предикатни и личните субстантивни основи с такава морфемна мотивираност означават 'лица, вършители на действието, означено от произвеждащата основа' и образуват групата на *nomina agentis*. Морфемната мотивираност за дейност и субект на дейност има потенциална възможност за пораждање на семи, означаващи обект, време, място, начин и цел на дейност.

Морфемната мотивираност на персоналните субстантивни основи от глаголи с широка обектна отнесеност и лична наставка (*носач, секач, свирач* и др.) пораждат семи, назоваващи или конкретизиращи обекта на дейност. Много от глаголите обаче притежават имплицитно в значението си обекта на назоваването от тях дейност (ср. *кова* — *ковач, пуша* — *пушач, пиша* (в пето знач.) — *писател* и др.) и по тази причина персоналните субстантивни основи, образувани от тях, не пораждат семи за обект на дейност.

Моделът за морфемна мотивираност на персоналните субстантивни основи от глаголи за самоизява и лична наставка поражда признакова сема за принадлежност (*певец*) или за качествена характеристика, тъй като дейността от произвеждащия глагол се приписва на деривата във висока степен като изява, склонност, възможност, начин, което довежда до свързването ѝ с ново качество, а не с процеса като извършване (ср. *мислител*).

Моделът за морфемна мотивираност на персоналните субстантивни основи от глаголи от различни семантични редове поражда семите за 'място на дейност' (*месач*); (*метач*) — за 'принадлежност' и 'обект на дейност'; (*мерач*) — за 'принадлежност'; (*колач*) — за 'място' и 'цел на дейност'; (*нормировач, посетел*) — за 'положение'; (*настоятел*) — за 'положение' и 'обект на дейност'; (*сурвакар*) — за 'време на дейност'; (*бръснар*) — за 'принадлежност' и 'начин на дейност'; (*знахар*) — за 'принадлежност' и 'цел на дейност' и др.

Голямото разнообразие на немотивирани компоненти в семантичното съдържание на персоналните субстантивни основи, образувани от глаголни основи, се определя от множество извънезикови фактори като разбирането за професионалност на извършването действие, което води до пораждането на семи за 'обект на дейност' (*носач, секач, набиращ*), за 'място на дейност' (*чистач, звънар, месач*), за 'принадлежност' и 'начин на дейност' (професионалност) (*бръснар, мерач, кръстосвач*) и пр. Разбирането за временно занимание на субекта на дейност с определена дейност не предизвиква пораждането на семи от такъв характер (ср. *свиращ — свирчо, писар — писач, мерач* (в първо и във второ знач.) и пр.). Професионално извършването действие предизвиква пораждането на семи за 'обект на дейност', за 'начин на дейност' и за 'място на дейност'. В повечето случаи се налага и пораждането на сема за 'принадлежност', тъй като постоянното занимание с нещо по определен начин започва да характеризира субекта и да се схваща като негов постоянен признак. Непрофесионалното извършване на дейност се свързва с темпорална ограниченост и се проявява като склонност, проява, изява, занимание, което не предизвиква пораждането на семи за 'обект', 'начин', 'място' и 'принадлежност' (ср. *минувач, велч, избирател* и др.), а в много случаи на признакови семи като характеристика по изява, занимание, склонност и пр.

От прегледа на персоналните субстантивни основи се вижда, че много по-висока генеративна стойност притежава субектно-обектната морфемна мотивираност, докато субектно-предикатната се характеризира с непоследователност и е детерминирана от извънезикови фактори.

За определяне вида на морфемно немотивираните семи в персоналните субстантивни основи от голямо значение е добре развитата семантика на словообразователните модели за образуване на лични имена. Словообразователните модели за образуване на имена за лица деятели или

носителите на признак са погълнали определено количество суфиксални морфемни, които се използват като словообразователни форманти в процеса на образуването на този вид думи, и като следствие от това в семантичното си съдържание тези морфемни освен субстантивна придобиват и персонална семантика.

Слаборазвитата словообразователна парадигма на моделите за образуване на неперсонални и природни субстантивни основи рефлектира върху семантиката на суфиксалните морфемни в този вид основи, която е общосубстантивна. В много случаи при образуването на думи за назоваване на животни и растения с техните основи в акта на номинация се свързват глобалните морфемно немотивирани семи 'персоналност' или 'природност'. В тези случаи глобалните семи се свързват с цялата лексоформа и се мотивират от морфематичната основа на думата като цяло, а не от техен определен структурен елемент.

От прегледа се вижда, че произвеждащите основи с различна категориална семантика поражда различни по вид и значение семи в рамките на производните основи от различните семантични полета.

Може да се обобщи, че субстантивните основи, образувани от основите на **съществителни имена**, от логико-семантична гледна точка реализират следните модели на морфемна мотивираност, които поражда семите:

— **обектно-субектен** логико-семантичен модел (ЛСМ), реализиращ се главно в персоналните и частично в неперсоналните субстантивни основи, поражда действени семи, които имплицират функцията;

— **обектно-обектен** ЛСМ, реализиращ се частично в неперсоналните и пълно в субстантивните основи от останалите семантични полета, генерира глобалните семи 'неперсоналност, природност, вещност, вещественост, локативност'. Като подредни на глобалната сема неперсоналност се поражда семите: животно (домашно, диво, звяр), риба, птица; на глобалната сема природност — семите: растение (диво, културно, билка), цвете, дърво, разпространеност, функция, частичност, съпоставка; на глобалната сема вещь се поражда подредните семи: предназначение като функция, частичност, форма, материал, разположение, средство, сборност; към глобалната сема вещественост се поражда семите: продукт (храна, нехрана), следствие, снабденост, състав, съпоставка, отнесеност; към глобалната сема локативност се поражда семите: помещение, отнесеност, природност, неприродност, предназначение като функция, частичност, снабденост;

— **инструментално-субектният** ЛСМ, който се реализира в персоналните субстантивни основи, генерира семите за дейност, които имплицират функция;

— **локативно-субектният** ЛСМ също се реализира главно в персоналните субстантивни основи (и по изключение в природните субстантивни основи (*друмниче*) и генерира действени семи, които имплицират функция или признак.

Субстантивните основи, образувани от глаголни основи от логико-семантична гледна точка, реализират следните модели на морфемна мотивираност и пораждат следните семи:

— **предикатно-субектен** ЛСМ, реализиращ се главно в персоналните и частично в неперсоналните, природните, вещните, веществените субстантивни основи, проявява слаба генеративна значимост в персоналните субстантивни основи, като поражда семите за: обект, време, място, начин и цел на дейност. В останалите свои реализации пораждат глобалните семи неперсоналност, природност, вещност, вещественост;

— **предикатно-обектният** ЛСМ се реализира в субстантивните основи от всички семантични полета. В персоналните субстантивни основи неговата генеративна стойност е ниска и се проявява в единични случаи с пораждаване на семи за: причина и цел на дейност (*мъченик, избраник, годеник*), за субект на дейност (*завареник, напустеник*), за място на дейност (*изгнаник, изселник, затворник*). В останалите субстантивни основи моделът поражда семите неперсоналност, природност, вещност (материал, форма, функция, частичност), вещественост (продукт, следствие), локативност като място на специфична дейност.

Логико-семантичните модели в субстантивните основи от различните семантични полета проявяват различна генеративна стойност и идиоматизират значението на основите в различна степен, но най-регулярна е тяхната пораждаща значимост в персоналните основи като цяло и в някои групи от останалите субстантивни основи. Нашите наблюдения показват, че за регулярност (предполагаемост) на генеративните възможности на ЛСМ може да се говори при реализацията им в субстантивни основи, образувани по определени словообразователни модели, погълнали и натоварили семантично с глобалните семи персоналност, неперсоналност, природност, вещност, вещественост и локативност определени суфикси, използвани от тях като словообразователни форманти. С други думи, предполагаеми са пораждащите възможности на ЛСМ в субстантивните основи, имащи прозрачна словообразователна семантика. В останалите субстантивни основи генеративната стойност на ЛСМ е непредполагаема и зависи от особеностите на номинативния обект. Семите, породени в тези случаи, са глобални и номинативни.

На тази основа семантичните компоненти от глобалното значение на субстантивните основи представляват структура от морфемно мотивирани семи, носени от морфемите като структурни елементи на думата, морфематично мотивирани семи (глобални семи), свързани с морфема-

тичната структура (с основата на думата) като цяло (номинативни семи) и немотивирани семи, породени в синтагматиката на морфемите. Немотивираните семи са предполагаеми, тъй като се свързват със семантиката на словообразователния модел, по който е образувана основата. Глобалните семи са непредполагаеми. Те се свързват с морфематичната структура на думата като цяло в акта на номинация и в процеса на нейното образуване.

БЕЛЕЖКИ

¹ А. Мойсеев. Основные вопросы словообразования в современном русском литературном языке. I., 1987, с. 89.

² Е. Пернишка. За системността в лексикалната многозначност на съществителните имена. С., 1993, с. 170.

³ В. Радева. Словообразуването в българския книжовен език. С., 1991, с. 80.

⁴ Пак там.

⁵ О. Ермакова. Лексически значения производных слов в русском языке. М., 1984, с. 16.

⁶ Пак там, с. 22.

ИЗПОЛЗВАНИ РЕЧНИЦИ

Български тълковен речник, С., 1976

Речник на българския език, т. 1 — 5, С., 1977 — 1987

Речник на съвременния български книжовен език, т. 1 — 3, С., 1955 — 1959